

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: MORGEN-VANDRING

Citation: Oehlenschläger, Adam: "MORGEN-VANDRING", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid74553/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

O staae bestandig hvor du stod,
Og styrk din Ven, din yngre Broder.
Vi fødtes af den samme Moder,
Thi Dansk er Begges Digterblod.
Naar Folket om sin unge Skiald
En broget Blomster-Krone vikler,
Af Roser, Lillier og Aurikler,
Han en Cypres dig flette skal.

MORGEN-VANDRING.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
Det vinkte mig,
O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venligt stod
I dunkle Lye,
De smilte saa inderligt ved min Fod
Mod Himlens Skye.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,
Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae,
Mellem Høye tre;
Den stod saa ærværdig og saa blid;
En aflang Ring.
Her holdtes der vist, i gammel Tid,
Et Konge-Thing.

Paa den store Granit, som hisset staaer,
Stol-Kongen sad,
Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
Saa faderglad;

Og hver en Kriger alvorlig treen,
Fredsæl i Aand,
Og satte sig rolig paa sin Steen,
Uden Sværd i Haand.

Paa Høyen, hisset, stod Kongens Gaard,
Med stærken Muur;
Hist havde hans Dotter, den vene Maard!
Sit Jomfrue-Buur;
Og paa den Tredie et Tempel stod,
Berømt i Nord,
Der offredes rygende Oxeblood
Til Asa/Thor.

O venlige Mark! O Lund saa prud!
Græskjøtne Væng!
Overalt havde Flora pyntet ud
Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
Kornblonster frem,
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
Og hilse dem.

Velkommen atter igjen i Aar,
Paa lunen Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet groer.
Som Stierne I blinke, blaat og rødt,
Blandt gule Lyn.
O hvor fortryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn!

Ak Digter! du har kun lidt Forstand.
Ak Herregud!
Du skulde kun see vor Ejermand,

Hvor han seer ud,
Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
I Øiet en Torn!
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har,
I dette Liv,
Er det, at han stundum af Lommen taer
Sin Foldekniv,
Og skjær sig en Haandfuld, stor og tung,
Under vranten Snak,
Og blander os i en Sælhunds-Pung,
Blandt Røgtobak.

Han siger at, smøget paa den Maneer,
Vi arme Skrog
Efter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog.
Forresten vor Skjønhed, rød og blaac,
Er høn som hip!
Alt Nyttigt bør giennem Munden gaac.
Det er hans Princip!

I arme Stakler! Den arme Mand!
De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen,
Som ey begriber hvad Gud har gjort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed.

Smaa blomster! Ak som det Eder gaaer,
Saa gaaer det mig.
En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig.
Det nærende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud?
Han hæver sit barnlige Farveskier
Kun front til Gud!

Kom Blomster! Vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie,
Om denne Luth.
Og bæv, som Zefir bevæged dit Blad,
Ved Strengens Klang.
Saa syng vi Hver vor Skaber glad
En Morgensang.

FREIDIGT SOMMER-LIV.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
Høit hvælver sig den grønne Blomster-Bolig,
Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
Og Bækken risler blåa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora venlig kommer,
Mildt bølger i den unge, friske Sommer
Gudindens blonde Lok, for Vinden svinge
Sig tunge Ax, som gyldne Ørenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt, for mit Øye,
Omkring Gudindens trinde Lillie-Høye.
I Maanskin Bolgerne sig langsomt velte,
Og spinder hendes Liv et Sølv-Belte.